

Till

Högsta domstolen

HÖGSTA DOMSTOLEN
JS 31

INKOM: 2021-06-28
MÅLNR: B 3346-21
AKTBIL: 7

ÖVERKLAGANDE

Klagande: Marie JENNIE Helen Olsson, 780405-5502
Frihetsberövande: Häktad

Ombud och
offentlig försvarare: Advokaten Pontus Sundback
Advokatfirman Althin HB
Skeppsbron 28, 3 tr
111 30 Stockholm

Åklagare: Chefsåklagaren Daniel Edsbagge
Åklagarkammaren i Uddevalla

Målsäganden och målsägandebiträden: Se hovrättens dom

Överklagad dom: Hovrätten för västra Sveriges dom meddelad den 7 maj 2021 i mål B 2061-21

Saken: Mord m.m.

I egenskap av ombud och offentlig försvarare för Jennie Olsson får jag på uppdrag av henne överklaga rubricerade dom samt framställa följande yrkanden.

YRKANDEN

Jennie Olsson yrkar att Högsta domstolen meddelar prövningstillstånd och i första hand att Högsta domstolen undanröjer rubricerad dom och återförvisar målet till hovrätten.

I andra hand yrkar Jennie Olsson att Högsta domstolen ogillar åtalet för gärningarna den 4 september 2020: mord, framkallande av fara för annan, grov stöld och bedrägeri. Följaktligen yrkar hon vidare att skadeståndsanspråken ogillas för dessa gärningar.

I tredje hand yrkar Jennie Olsson att Högsta domstolen med ändring av hovrättens dom bestämmer påföljden från fängelse på livstid till fängelse på viss tid.

GRUNDER

Som grund för prövningstillstånd anför Jennie Olsson att det är av vikt för rättstillämpningen att överklagandet prövas, s.k. *prejudikatdispens*. Vidare anför Jennie Olsson att det föreligger synnerliga skäl till en sådan prövning, s.k. *extraordinär dispens*.

Jennie Olsson gör gällande att mot hennes förnekande och bestridande har åklagaren inte tillförlitligen styrkt åtalet. Hon har inte berövat Erik Fasth livet och därigenom har hon inte heller framkallat fara för Helene Frendberg. Jennie Olsson bestrider vidare ansvar för grov stöld och bedrägeri på den grunden att hon har tvingats utföra gärningarna under hot.

RÄTTSFRÅGA

Fråga om bestämning av påföljd vid mord. Kan separat brottslighet med förhållandevis lågt straffvärde avseende annan målsägande utgöra sådant *annat förhållande* som skäl för att bestämma påföljden till fängelse på livstid vid mord?

BAKGRUND

1. Hovrätten för Västra Sverige dömde Jennie Olsson för bland annat mord och framkallande av fara för annan. Påföljden bestämdes till fängelse på livstid, till skillnad från tingsrätten som bestämde påföljden till 18 års fängelse.
2. Jennie Olsson hävdar att hon är oskyldig och att hon inte har utfört mordet på Erik Fasth. Hon gör gällande att det är en annan person vid namn "Shian" som har tillfogat Erik Fasth de dödande stickskadorna.

3. I lägenheten där Erik Fasth mördades befann sig utöver Erik Fasth även Johan Angervall och Helene Frendberg (ägare av lägenheten). Erik Fasth och Johan Angervall var anställda som personliga assistenter för Helene Frendberg. Vid tidpunkten för mordet var även Jennie Olsson anställd som personlig assistent för Helene Frendberg.
4. Med hänsyn till Helene Frendbergs vårdbehov dömdes Jennie Olsson även för framkallande av fara för annan.
5. Hovrätten konstaterar i sin dom att gärningen inte föranletts av någon planering. Däremot anser hovrätten att Jennie Olsson dödade Erik Fasth med avsiktsuppsåt och att mordet var instrumentalt såtillvida att Erik Fasth mördades för att Jennie Olsson skulle få åtkomst till Helene Frendbergs pengar. Hovrätten skriver vidare på sida 6:

”Jennie Olsson dödade honom (Erik Fasth) med insikt om att Helene Frendberg därigenom skulle utsättas för livsfara. Hennes agerande i det avseendet bör därför påverka bedömningen av straffvärdet för mordet, i stället för att i straffmätningshänseende behandlas som ett från mordet fristående brott. Omständigheten är synnerligen försvårande.”

6. Hovrättens ståndpunkt skiljer sig åt i förhållande till tingsrättens bedömning i påföljdsfrågan. Till skillnad från hovrätten ansåg tingsrätten att brottet framkallande av fara för annan inte skulle ha någon betydelse vid bestämmandet av straffvärdet för mordet utan att det skulle beaktas som ett självständigt brott och ha betydelse för bedömningen av gärningarnas samlade straffvärde. Det avgörande för påföljdsfrågan och anledningen till att utgången blev olika i respektive instans synes således bero på hur brottet framkallande av fara för annan behandlades vid straffvärdesbedömningen.

SKÄL FÖR PRÖVNINGSTILLSTÅND - PREJUDIKATDISPENS

7. Med beaktande av det som hovrätten anför om framkallande av fara för annan framstår det som att hovrätten intar en ståndpunkt att efterföljande brottslighet inte skall beaktas i straffmätningshänseende utan att det skall påverka straffvärdet för mordet. Denna ståndpunkt ifrågasätts av Jennie Olsson och utgör ett av skälen till att prövningstillstånd bör beviljas. Som framgår av de redovisade domskälen får omständigheten stor betydelse för bestämmandet av fängelsestraffets längd.

Mordbestämmelsen efter 2020 års lagändring

8. Straffvärdet för en gärning tar sikte på den grad av klandervärdhet som gärningen kan sägas förtjäna. Straffvärdet bestäms således utifrån gärningens skadlighet och farlighet och vad gärningsmannen manifesterar fram till dess att brottet avslutats. Omständigheter som inträffat i tiden efter brottet är följaktligen inte av relevans vid bedömningen av straffvärdet.¹
9. Högsta domstolen har i mål B 4914-20 "*Mordet med kökskniven*" behandlat frågan om förutsättningar för fängelse på livstid vid mord efter 2020 års lagändring av 3 kap. 1 § brottsbalken. Av domen framgår att bedömningen av brottets straffvärde, och om ett tidsbestämt straff eller fängelse på livstid ska dömas ut, i stort motsvarar den som görs vid prövningen av särskilda kvalifikationsgrunder vid gradindelade brott. Vidare framgår att 3 kap. 1 § andra meningen brottsbalken bildar utgångspunkt, men att prövningen måste göras också med beaktande av 29 kap. brottsbalken.²

¹ Ågren, Jack, Lexino lagkommentar till 29 kap. 1 § brottsbalken.

² Högsta domstolens dom i mål B 4914-20, p. 20.

10. Högsta domstolen uttalar vidare att uppräkningsen i 3 kap. 1 § andra meningen brottsbalken inte är uttömmande utan även *andra förhållanden* kan leda till livstids fängelse. För att det skall bli aktuellt måste de omständigheter som inte anges särskilt ha samma tyngd som de som finns upptagna i andra meningen. Restriktivitet bör vidare iaktas vid utdömande av livstidsfängelse med hänvisning till *andra förhållanden*.³

11. Så som undertecknad uppfattar Hovrätten för Västra Sverige i det nu överklagade avgörandet anser domstolen att framkallande av fara för annan utgör ett sådant *annat förhållande* som inverkar i skärpande riktning vid bedömningen av straffvärdet för mord. Denna omständighet nämns inte uttryckligen i 3 kap. 1 § brottsbalken eller 29 kap. 2 § brottsbalken som en omständighet som skall inverka vid straffvärdebedömningen för mord.

Straffvärdebedömning vid flerfaldig brottslighet

12. Domstolar brukar i regel inta en position, vid flerfaldig brottslighet, som innebär att straffvärdet för ytterligare brottslighet beaktas genom att asperationsprincipen tillämpas. Av asperationsprincipen följer att det allvarligaste brottet utgör utgångspunkt för straffvärdebedömningen. Till straffvärdet för det allvarligaste brottet läggs en efter hand minskande del av straffvärdet för vart och ett av de övriga brotten, brotten rangordnas efter graden av allvar. En efterkontroll ska emellertid alltid göras så att det beräknade straffvärdet inte framstår som oproportionerligt i förhållande till den typ av brottslighet som är aktuell.⁴ Normalt ges flerfaldig brottslighet större betydelse vid straffvärdebedömningen när det är fråga om låga fängelsestraffnivåer jämfört

³ Högsta domstolens dom i mål B 4914-20, p. 21.

⁴ Se NJA 2018 s. 378, p. 31–32.

med höga. Vid bestämmandet av straff, liksom i övrigt på straffrättens område, är en enhetlig rättstillämpning att eftersträva.⁵

13. Med hänsyn till att Hovrätten för Västra Sverige har valt att beakta framkallande av fara för annan som *annat förhållande* frångår domstolen således att tillämpa den för svensk rätt grundläggande och fast förankrade asperationsprincipen. Förfarandet leder till att brottet framkallande av fara för annan, som vid en sedvanlig tillämpning av asperationsprincipen i förevarande mål inte skulle påverka det samlade straffvärdet nämnvärt, får ett oproportionerligt genomslag i straffhöjande riktning. I förevarande mål blir omständigheten vidare avgörande för att bestämma påföljden till livstids fängelse. Detta förhållningssätt framstår som främmande med beaktande av praxis på området.

14. Vid en analys av underrättspraxis framträder en bild av att brottet framkallande av fara för annan frekvent aktualiseras i Sveriges underrätter. Inte sällan rör målen mord eller mordförsök och det framträder vidare att domstolarna behandlar frågan vid bestämmande av påföljd annorlunda. Nedan följer en redogörelse av underrättspraxis där frågan aktualiserats.

Hovrätten för västra Sverige B 2876-12

15. I avgörandet dömdes en person för försök till mord, grovt vapenbrott samt framkallande av fara för annan till fängelse i 10 år. Gärningen bestod i att den tilltalade hade avlossat sju skott in i en personbil där två personer befann sig, den ena blev utsatt för mordförsök och den andra för framkallande av fara för annan.

⁵ Se exempelvis Borgeke, Att bestämma påföljd för brott (3 uppl.), sid. 145 f.

16. Hovrätten konstaterade i sina domskäl att farebrottet konsumerades av mordförsöket och uttalade vidare om påföljden: *”Hovrätten anser att straffvärdet för AH:s försöksbrott motsvarar fängelse i tio år. Övrig brottslighet har i praktiken mycket begränsad betydelse för det sammantagna straffvärdet.”*

17. Med hänsyn till att domstolen ansåg att framkallande av fara för annan skulle anses konsumerad av mordförsöket fick brottet ingen betydelse för fängelsestraffets längd.

18. Målet rörde förvisso inte ett fullbordat mord, men det väcker frågan om mord skall behandlas annorlunda i förhållande till andra brottstyper. En sådan ordning framstår inte som ändamålsenlig och det är enligt försvarets förmenande inte heller förenligt med de uttalande som Högsta domstolen har gjort i det ovan refererade avgörandet, B 4914–20.⁶

Svea hovrätt B 867-19

19. I avgörandet dömdes en person för bland annat försök till mord, grovt vapenbrott samt framkallande av fara för annan till fängelse i sju år. Gärningen bestod i att den tilltalade hade avlossat skott mot ett lägenhetshus. Avseende gärningarnas straffvärde uttalade hovrätten: *”Hovrätten bedömer att mordförsöket har ett straffvärde motsvarande sex år och att det grova vapenbrottet har ett straffvärde som överstiger två år. Med beaktande av detta uppgår det samlade straffmättningsvärdet till fängelse sju år.”*

20. Av avgörandet framgår att domstolen inte tillmätte brottet framkallande av fara för annan någon större betydelse, om ens någon, vid bestämmandet av det

⁶ Se särskilt punkterna 20-21 i avgörandet.

samlade straffmättningsvärdet. De ståndpunkter som anförts ovan i punkten 18 gör sig gällande även här.

Hovrätten över Skåne och Blekinge B 184-21

21. I avgörandet dömdes en person för mordförsök, grovt olaga hot, framkallande av fara för annan samt grovt vapenbrott till fängelse i 10 år. Hovrätten anslöt sig till tingsrättens bedömning och fastställde domen. Gärningen bestod i att den tilltalade hade avlossat flera skott med en automatkarbin. Tingsrätten konstaterade att mordförsöket hade ett straffvärde om 10 år och att gärningarnas samlade straffvärde uppgick till 12 års fängelse. Med hänsyn till andra omständigheter, som saknar relevans för aktuellt överklagande, bestämdes straffet slutligen till fängelse i 10 år.

22. Det framgår inte av domskälen vilken betydelse tingsrätten tillmätte framkallande av fara för annan vid bestämmandet av brottslighetens samlade straffvärde. Domstolen synes ha bedömt brottens straffvärde var för sig för att därefter tillämpa asperationsprincipen. Med hänsyn till att den tilltalade dömdes för brott med höga straffvärden och att det samlade straffvärdet bedömdes uppgå till 12 års fängelse kan framkallande av fara för annan endast anses ha fått begränsad betydelse för brottslighetens samlade straffvärde.

Hovrätten över Skåne och Blekinge B 2026-19

23. I avgörandet dömdes en person för mord, försök till mord (vid tre tillfällen), framkallande av fara för annan samt grovt vapenbrott till fängelse i 11 år. Hovrätten konstaterade i sin dom att gärningsmannen visat mycket stor hänsynslöshet genom att ha avlossat skott med en automatkarbin och två pistoler i ett bostadsområde. Våldet var dödligt mot en person och endast tillfälligheter

hade hindrat att brottet fullbordades mot tre andra personer. Därtill var det en familj som hade utsatts för konkret fara i och med gärningen. Hovrätten anförde vidare följande på sida 7: *”Mot den nu angivna bakgrunden anser hovrätten, tillskillnad från tingsrätten, att den samlade brottsligheten är så allvarlig att man vid straffmätningen skall utgå från ett högre straffvärde än fängelse i 18 år.*

24. Hovrätten övergick därefter till att bedöma straffmättningsvärdet och beaktade därigenom bland annat den tilltalades ålder, 19 år.

25. Detta avgörande har möjligen begränsad betydelse för det överklagade avgörandet mot bakgrund av att den tilltalade var under 21 år vid gärningen samt att det var fråga om omfattande våldsanvändning och att gärningen innefattade flertalet mordförsök utöver mordet. Hovrätten uttalade sig inte heller särskilt om vilket straffvärde brottet framkallade av fara för annan hade. Det som emellertid är intressant är formuleringen som anförs i kursiverad stil ovan, nämligen att framkallande av fara för annan gavs betydelse för brottslighetens samlade straffvärde och inte vid bestämmandet av straffvärdet för mordet.

Sammanfattande analys

26. Av de ovan refererade avgörandena framgår att framkallande av fara för annan endast beaktas vid bestämmandet av brottslighetens samlade straffvärde. Undertecknad har inte hittat något avgörande där brottet har getts betydelse för straffvärdet för det så kallade huvudbrottet, utan i samtliga fall har det behandlats som ett från mordet/mordförsöket fristående brott. Det överklagade avgörandet i förevarande mål skiljer sig således i förhållande till hur domstolar tidigare har hanterat frågan.

27. Brottet framkallande av fara för annan aktualiseras inte sällan i underrättspraxis.

Underrätterna hanterar antingen frågan genom att brottet konsumeras av annan brottslighet eller så får brottet framkallande av fara för annan begränsad betydelse för det samlade straffvärdet genom tillämpning av asperationsprincipen. Det föranleder den fråga som här är av intresse, och som är av vikt för rättstillämpningen, nämligen om separat brottslighet med förhållandevis lågt straffvärde avseende annan målsägande kan utgöra sådant *annat förhållande* som utgör skäl för att bestämma påföljden till livstids fängelse gällande mord.

28. Enligt försvarets förmenande är ett sådant förhållningssätt som kommer till uttryck i det överklagade avgörandet inte önskvärt. För det första finns det risk att brott med förhållandevis låga straffvärden får oproportionerligt stor betydelse för påföljden. För det andra finns det risk för att livstidsstraffen tillämpas allt för extensivt. För det tredje kan avsteg från den fast förankrade asperationsprincipen ifrågasättas utifrån ett förutsebarhetsperspektiv.

29. I och med den senaste lagändringen av 3 kap 1 § brottsbalken och Högsta domstolens avgörande i mål B 4914-20 får rättsläget idag anses oklart. Med hänsyn till att livstidsstraff är det strängaste straff som någon kan ådömas krävs det tydligare vägledning om hur frågan bör hanteras framöver, varför prövningstillstånd bör beviljas.

SKÄL FÖR PRÖVNINGSTILLSTÅND – EXTRAORDINÄR DISPENS

30. Jennie Olsson har genomgående förnekat gärningarna som hon är dömd för. Hon delar inte hovrättens och tingsrättens slutsatser om att åtalet är tillförlitligen styrkt, varför hon menar att det föreligger synnerliga skäl att meddela prövningstillstånd.

31. Jennie Olsson medger att hon har befunnit sig på brottsplatsen och att hon har bevittnat mordet. Hon har emellertid tillbakavisat anklagelserna om att det är hon som har dödat Erik Fasth. Det finns inga vittnen till händelsen den 4 september 2020. Mordvapnet har inte påträffats och det finns i övrigt inget som binder Jennie Olsson direkt till att ha utövat något knivvåld.
32. Blod från Erik Fasth har anträffats på utsidan och insidan av de skor som Jennie Olsson medger att hon har haft på sig den aktuella kvällen. Blodet är mest koncentrerat till vänsterskons yttre vita sulkant. Något blod har inte påvisats på skornas skosulor.⁷ Blod har vidare påträffats på ett par strumpor som Jennie Olsson medger att hon har burit den aktuella kvällen.⁸ En centimeterstor blodbesudling har vidare påträffats på vänster lillfinger på en handske som Jennie Olsson hävdar att hon har fått av de personer som hon benämner som AG och Shian efter det att Erik Fasth blev mördad.⁹ Därtill har blod från Erik Fasth påträffats på ett nyckelband tillhörande Jennie Olssons bilnyckel.¹⁰ I övrigt finns det ingen DNA-bevisning som binder Jennie Olsson till mordet på Erik Fasth.
33. De DNA-fynd som har gjorts på ovannämnda föremål väcker ett antal frågetecken i förhållande till åklagarens påstående att Jennie Olsson utfört mordet. Det framgår av den tekniska undersökningen att det i rummet där Erik Fasth påträffades fanns mycket blod och blodstänk. Med hänsyn till de begränsade blodspår som faktiskt påträffats på föremål som kan härledas till Jennie Olsson är det svårförklarligt att inte mer blod påträffats på dessa föremål om nu Jennie Olsson har tillfogat målsäganden de skador som rättsläkaren Anton Mittendorf har vittnat om i sitt förhör. Det är vidare intressant att Anton Mittendorf har konstaterat att gärningsmannen befann sig över målsäganden när

⁷ Tingsrättens aktbilaga 81 sid. 45 och 136.

⁸ Tingsrättens aktbilaga 81 sid. 47 och 136.

⁹ Tingsrättens aktbilaga 81 sid. 48 och 137.

¹⁰ Tingsrättens aktbilaga 81 sid. 137.

huggen och sticken utdelades.¹¹ Åklagaren påstod vid huvudförhandlingen att Jennie Olsson skulle ha burit handskar vid tillfället, och att det är de handskar som omnämnts ovan. Jennie Olsson gör gällande att blodspåret på handsken inte är förenligt med blodbilden i lägenheten och målsägandens skador. Om hon hade utfört mordet och om hon burit handskar borde det rimligtvis ha funnits mer blod på handsken. Därtill har blod endast påträffats på vänster lillfinger och med hänsyn till att Jennie Olsson är högerhänt framstår det som främmande att Jennie Olsson som vid tidpunkten för mordet var fysiskt underlägsen målsäganden skulle ha använt sig av sin vänsterhand om hon nu utfört det mord som hon är dömd för. Den tröja som Jennie Olsson vidare gör gällande att hon bar natten till den 4 september 2020, som dessutom påträffades i containern tillsammans med övriga föremål, hade inga blodspår på sig.

34. Jennie Olsson gör vidare gällande att hon blev körd till lägenheten i en grå/beige Toyota Prius. Uppgiften om Toyotan lämnade Jennie Olsson i ett tidigt skede av förundersökningen, men uppgiften utreddes inte närmare av polisen. Vid huvudförhandlingen påstod åklagaren att Jennie Olsson hade åkt till lägenheten i sin egen bil. Jennie Olssons bil har genomsökts grundligt och undersökningen visar att bilen var ostädad och att det inte fanns några blodspår i bilen. Om Jennie Olsson hade färdats i sin egen bil är det rimligt att anta, mot bakgrund av blodbilden i lägenheten, att hon skulle ha avsatt blod från Erik Fasth i bilen, så är inte fallet.

35. Därtill gör Jennie Olsson gällande att utredningen brister i sin robusthet med hänsyn till att det inte har gjorts en tillräckligt utförlig fingeravtrycksanalys av lägenheten. Av förundersökningsprotokollen framgår att det endast har analyserats fyra fingeravtryck som påträffats på soffbordet, varav två tillhör en

¹¹ Se sid. 18 i tingsrättens dom.

anställd på arbetsplatsen. Mot bakgrund av att Jennie Olsson gör gällande att mordet har begåtts av en annan person hade det varit önskvärt om exempelvis altandörren eller köket hade undersökts mer noggrant efter fingeravtryck. Jennie Olsson efterfrågade därutöver, under förundersökningen, att kylskåpet skulle undersökas efter hennes fingeravtryck för att bekräfta hennes version, något som inte hörsammades.

36. Avseende de fotspår som avsatts i lägenheten vill Jennie Olsson lyfta följande omständigheter. Dels utesluter inte fotspåren Jennie Olssons invändning om en alternativ gärningsman. Av blodbildsanalysen framgår att blodbilden har påverkats av att handdukar har lagts ut på golvet.¹² Det har vidare påträffats tunna, parallella bågformade rillor i lägenheten, vilket kan innebära att avtrycket har avsatts med en skobeklädd fot. I köket har det exempelvis konstaterats rillor som inte hör samman med ett annat avtryck som avsatts med en strumpbeklädd fot.¹³ Dels har kriminalteknikern Johan Sörqvist konstaterat att det finns 19 fotavtryck som har avsatts med strumpbeklädd fot. Endast vissa av avtrycken har kunnat mätas avseende längd. De som inte har gått att mäta har i stället granskats visuellt och där har konstaterats att avtrycken inte uppenbart avviker storleksmässigt.¹⁴ Jennie Olsson gör med hänsyn till detta gällande att fotspåren inte utesluter en alternativ gärningsman och att bevisningen inte är tillräckligt tillförlitlig för att ligga till grund för en fällande dom mot hennes förnekande.

37. Sammanfattningsvis är det inte ställt bortom rimligt tvivel att Jennie Olsson har gjort sig skyldig till mordet på Erik Fasth, varför det föreligger synnerliga skäl att meddela prövningstillstånd.

¹² Se tingsrättens aktbilaga 127 sid. 179 och sid. 206.

¹³ Se tingsrättens aktbilaga 127 sid. 210.

¹⁴ Se tingsrättens aktbilaga 127 sid. 239.

38. Såvitt avser åtalspunkten rörande framkallande av fara för annan skriver hovrätten på sida 5 följande:

”Erik Fasth var den som hade ansvar för omvårdnaden av Helene Frendberg, vilket innebar att han hade till uppgift att vaka över hennes liv. Detta hade Jennie Olsson full vetskap om. Hon visste också att Johan Angervall, som vid behov skulle hjälpa Erik Fasth att ta hand om Helene Frendberg, inte hade kommit ut ur rummet där han låg och sov. Genom att döda Erik Fasth och lämna lägenheten utsatte hon därmed Helene Frendberg för en påtaglig livsfara. Om denna fara var hon medveten. Hon måste också ha förstått att det fanns en avsevärd risk för att den för Helene Frendberg livsfarliga situationen skulle vara ända till morgonen då ny personal kom till lägenheten. Så blev också fallet.”

39. Med undantag för rättsläkaren Anton Mittendorf och kriminalteknikern Johan Sörqvist finns det inga vittnesmål som kan uttala sig om hur gärningen faktiskt begicks. Det är således inte möjligt att uttala sig närmare om vad som faktiskt hände inne i lägenheten, annat än antaganden utifrån blodbilderna och målsägandens skador. Det är inte heller möjligt att konstatera om Jennie Olsson ens var kvar i lägenheten när Erik Fasth kom till den position som han sedermera påträffades vid.¹⁵ Därtill var Johan Angervall påverkad av såväl Nordazepam som Temazepam, vidare hade han öronproppar, vilket kan förklara varför han inte vaknade under gärningen.¹⁶ Dessa omständigheter kunde Jennie Olsson svårligen ha känt till.

40. Om nu Högsta domstolen delar tingsrätten och hovrättens bedömning att det är Jennie Olsson som utfört mordet på Erik Fasth är det inte utrett att hon i stunden

¹⁵ Jämför vad Anton Mittendorf berättar om att Erik Fasth förlorade medvetandet efter cirka 2,5–3 minuter utifrån skadorna.

¹⁶ Se tingsrättens aktbilaga 128 sida 61.

insåg att det fanns en avsevärd risk för att hon skulle försätta Helene Frendberg i en livsfarlig situation. Dels finns det inget i utredningen som tyder på att hon hade planerat att döda Erik Fasth, dels är det inte utrett vad som faktiskt inträffade inne i lägenheten den 4 september 2020. Även om hon kände till arbetsplatsens rutiner framstår mordet som impulsdrivet och gärningen är inte av sådan karaktär att det per automatik går att konstatera att hon i stunden insåg att hon därigenom utsatte andra för livsfara.

41. Under alla förhållanden föreligger det synnerliga skäl att meddela prövningstillstånd med hänsyn till hur hovrätten har bedömt straffvärdet för mordet.

Kostnadsräkning bifogas.

Stockholm den 24 juni 2021

Pontus Sundback

Advokat